

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València, Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jern Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

A les fosques

Una tempesta d'estiu, una de les centenars que hi ha cada any al nostre país —espectacular, això sí, pels intensos i constants llamps i trons— ha servit per posar en evidència la precarietat amb què funciona un dels serveis bàsics de la societat avançada en què vivim.

Molt poca gent pensa, en pujar a un tren, o en entrar en un ascensor, o en fer l'operació mecànica d'encendre i apagar un interruptor, que tot allò funciona perquè hi ha un subministrament elèctric continu. Només quan, de sobte, aquest subministrament falla ens adonem de la seua importància cabdal. Hi ha hagut, arreu del món, apagades del fluid elèctric històriques en aquest segle. Ens pensàvem que havien servit per millorar els sistemes de control automàtic de les xarxes i per fer-nos adonar de la necessitat de generadors elèctrics alternatius en llocs claus de les ciutats (hospitals, aeroports). Però sembla que mai no se n'aprèn prou.

El passat 24 d'agost, a primera hora de la tarda, els catalans vam tastar per unes hores —massa hores, tot i ser a ple dia i en un mes considerat de vacances generalitzades— el que és viure sense electricitat. És a dir, sense llum, sense trens, sense metro, sense semàfors, sense ascensors, sense electrodomèstics, sense telèfons en molts casos, sense ordinadors ni cap dels artefactes mecànics que depenen d'un petit cable de connexió per funcionar (només els automòbils són realment autònoms en cas d'apagada elèctrica, ben curiòs, veritat?). Un gran trasbals de la vida ciutadana i de l'economia productiva (s'han perdut centenars de milions en les empreses per les hores deixades de treballar), tot per culpa d'un llamp. Un desgraciat accident? O bé un sistema de distribució i transformació elèctrica en molt mal estat i amb una concepció equivocada, com expliquem amb detall en la pàgina 19 d'aquest mateix número?

Una avaria momentània en una zona es pot entendre, tot i que se'n produeixen més del que seria normal. Una apagada general com la

del dia 24 —o com la del mes d'octubre del 87, que va ser de nit i, per tant, més dantesca—, no té cap justificació, ni tan sols per les pèssimes condicions meteorològiques, que és l'excusa que han donat les empreses d'electricitat que operen a Catalunya.

Però si l'accident per ell mateix és prou simptomàtic d'una situació de precarietat, el caos que es va produir a continuació ens fa pensar que hi ha alguna cosa més que no funciona, a part de les línies elèctriques. Un país ben estructurat ha de saber reaccionar en situacions com aquesta (com ha de saber fer-ho en cas d'inundació o de terratrèmol). Les reaccions de l'opinió pública enmig del caos que es va produir al Principat aquell dia han passat de la perplexitat dels primers moments a la indignació, a mesura que s'anaven sabent els detalls del que havia succeït realment. Allò que més sorprèn és que s'afirme que el Principat disposa de la xarxa més tecnificada de tot l'estat —quan, per una incidència meteorològica, el sistema no és capaç d'absorbir una sobrecàrrega—.

També ha causat indignació el secretisme dels responsables de les empreses implicades, el fet que hagen volgut minimitzar la importància del sinistre i la lentitud de reacció i la manca de coordinació de les administracions central i autonòmica, amb serveis de protecció civil que es negligeixen mútuament. I el ciutadà, sense cap tipus d'informació oficial fins dues o tres hores més tard. Si això passa per un accident "natural", no volem ni pensar el que ens vindria al damunt en cas d'una emergència nuclear o d'un atemptat en un punt clau de la xarxa elèctrica.

És l'hora d'exigir responsabilitats a qui calga (empreses elèctriques i administracions), perquè molta gent es demana, com després de l'apagada del 87, quins desastres no ens portarà encara la nostra quasi absoluta dependència d'un sistema elèctric tan vulnerable. I més ara que s'ha demostrat que la seguretat olímpica només va ser una operació de maquillatge.

